

Strona pozwana: Gestore dei servizi energetici (GSE) SpA, Ministero dell'Ambiente e della Tutela del Territorio e del Mare, Ministero dello Sviluppo Economico, Ministero delle Politiche Agricole e Forestali

Sentencja

- 1) Artykuł 18 ust. 7 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/28/WE z dnia 23 kwietnia 2009 r. w sprawie promowania stosowania energii ze źródeł odnawialnych, zmieniającej i w następstwie uchylającej dyrektywy 2001/77/WE oraz 2003/30/WE w związku z decyzją wykonawczą Komisji 2011/438/UE z dnia 19 lipca 2011 r. w sprawie zatwierdzenia programu „International Sustainability and Carbon Certification” w odniesieniu do wykazania spełnienia kryteriów zrównoważonego rozwoju zgodnie z dyrektywami Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/28/WE oraz 2009/30/WE należy interpretować w ten sposób, że nie sprzeciwia się on uregulowaniu krajowemu takiemu jak będące przedmiotem postępowania głównego, nakładającemu na podmioty gospodarcze w odniesieniu do certyfikacji spełniania kryteriów zrównoważonego rozwoju przez biopłyny szczególne warunki, inne i o szerszym zakresie niż warunki przewidziane w dobrowolnym systemie certyfikacji zrównoważonego rozwoju, takim jak system „ISCC”, zatwierdzony wspomnianą decyzją wykonawczą, przyjętą przez Komisję Europejską zgodnie z art. 18 ust. 4 tej dyrektywy, gdyż system ten został zatwierdzony tylko dla biopaliw, a warunki te odnoszą się jedynie do biopłynów.
- 2) Prawo Unii, a w szczególności art. 34 TFUE i art. 18 ust. 1 i 3 dyrektywy 2009/28, należy interpretować w ten sposób, że nie sprzeciwia się ono temu, by uregulowanie krajowe, takie jak będące przedmiotem postępowania głównego, wprowadzało krajowy system kontroli spełniania kryteriów zrównoważonego rozwoju przez biopłyny, który przewiduje, że wszystkie podmioty gospodarcze biorące udział w łańcuchu dostaw rozpatrywanego produktu, nawet jeżeli chodzi o pośredników, którzy nie wchodzi w fizyczne posiadanie danych partii biopłynów, podlegają pewnym obowiązkom certyfikacji, powiadamiania i informowania wynikającym z tego systemu.

(¹) Dz.U. C 283 z 28.8.2017.

Wyrok Trybunału (druga izba) z dnia 4 października 2018 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Sąd Okręgowy w Szczecinie – Polska) – Feniks Sp. z o.o. / Azteca Products & Services SL

(Sprawa C-337/17) (¹)

[Odesłanie prejudycjalne – Przestrzeń wolności, bezpieczeństwa i sprawiedliwości – Rozporządzenie (UE) nr 1215/2012 – Jurysdykcja i uznawanie orzeczeń sądowych oraz ich wykonywanie w sprawach cywilnych i handlowych – Jurysdykcja szczególna – Artykuł 7 pkt 1 lit. a) – Pojęcie „spraw dotyczących umowy” – Skarga pauliańska]

(2018/C 436/12)

Język postępowania: polski

Sąd odsyłający

Sąd Okręgowy w Szczecinie

Strony w postępowaniu głównym

Strona powodowa: Feniks Sp. z o.o.

Strona pozwana: Azteca Products & Services SL

Sentencja

W sytuacji takiej jak zaistniała w postępowaniu głównym skarga pauliańska – za pomocą której wierzyciel z tytułu wierzytelności wywodzonej z umowy dochodzi uznania za bezskuteczną w stosunku do siebie czynności, którą uważa za dokonaną z jego pokrzywdzeniem, i która polega na zbyciu przez jego dłużnika składnika majątku na rzecz osoby trzeciej – jest objęta zakresem zastosowania podstawy jurysdykcji międzynarodowej ustanowionej w art. 7 pkt 1 lit. a) rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1215/2012 z dnia 12 grudnia 2012 r. w sprawie jurysdykcji i uznawania orzeczeń sądowych oraz ich wykonywania w sprawach cywilnych i handlowych.

(¹) Dz.U. C 300 z 11.9.2017.